

tionelle Udbylning. Det er denne Yttring, hvorom jeg den Gang sagde, og hvorom jeg endnu siger, at det var en Yttring, som man fra anden Side med stor Begjærighed greb, og som man med nogen Berettigelse kunde gribe. Jeg skal desuden bede bemærket, at der i det Nigræad, hvor der var Tale om at vedtage Forfatningen af 1863, var tre Mænd, hvoraf jeg var den One, H. Krüger den Anden og Bliken-Finecke den Tredie, som foreslog en Bestemmelse indsat i Loven, hvorefter Forfatningen ikke skulde træde i Kraft, forinden Kongen ogsaa havde hørt Slesvigere i en Slesvigsk Forsamling derom. Vi fik ikke Flertal for det Forslag, men det viser, at vi ere dog saae, at der var en Fare, og at vi troede at kunne afvende den ved kun at vedtage Forfatningen med den Bestemmelse, at den ikke skulde træde i Kraft, forinden den var forelagt Slesvigere. Var det Forslag blevet vedtaget den Gang, havde maaske nu meget været anderledes. Dette med Hensyn til, at det ærede Medlem har opfugt gamle Ting. — Jeg skal nu blot sige nogle Ord angaaende selve den Sag, som foreligger. Jeg vil haabe, at Ministeriet i Fremtiden efter den bestemte Stilling, som det har indtaget, vil behandle alle Embedsmændene lige. Vi vide nu, at det ikke er Kultusministeren, men Regjeringen, der har indtaget denne Stilling. Vi ville nu haabe og efterhaanden passe paa, for at se, om det virkelig gjør lige Ret og Skjel og behandler alle Embedsmænd lige. Det er Noget, jeg antager, at Befolkningen vil have sin Opmærksomhed henvendt paa. Der er det Mærkelige, at Justitsministeren ikke har fundet sig foranlediget til at forhøre hos de 2 Politimestre, om hvilke der var Tale i Forgaars, om deres Grund — hvis de havde nogen — til det Forbud, de havde udstedt, men at Justitsministeren endog har erklæret, at han, selv om vi havde henvendt os til ham ved denne Forespørgsel, dog ikke vilde have indhentet Oplysninger fra disse Embedsmænd. (Justitsministeren: Det er urigtigt!) Den ærede Minister vil vide, at der slet ikke i den Forbindelse var Tale om at give de to Embedsmænd en Tilrettevisning fra Regjeringens Side. Der var ikke faldet et Ord fra os om, at vi havde paa-tænkt, at Regjeringen skulde give dem en Tilrettevisning, men der var Tale om, hvad Ministeren dømte, hvad han havde gjort, eller hvad han vilde have gjort, for saa vidt han havde kjendt det paa-gjældende Forhold. I det Tilfælde, hvorom der her handles, spurgte man ikke Bedkommende om, hvorvidt han vedkjendte sig Yttringen, og i hvad Mening han havde brugt den; men Justitsministeren, den samme Minister, raader Kultusministeren til at give ham en alvorlig Tilrettevisning uden at høre ham. Jeg beder nu den ærede Justitsministers Optreden i disse to Sager sammenlignet; man vil da finde, at Ministerens Stillning er ganske forunderlig over for disse to Spørgs-

maal. Den ærede Minister, der vilde udbrede Gudsfrygt og Lydighed og luge Klinten fra Sveden, har faaet sin Modsigelse, og jeg tilraader ogsaa her, at man, naar den ærede Minister sætter sig i Bevægelse for at skaffe Gudsfrygt frem og begynder at luge Klinten fra Sveden, da lægger Mærke til, paa hvilken Maade han tror at kunne udføre disse Mirakler. Jeg skal ved denne Leilighed ikke unblade at gjøre opmærksom paa, at det er temmelig givet og bevisligt, at i Valgtiden, hvor der har været Valgprøve o. s. v. omkring i Landet, have Præsterne holdt politiske Prædikener fra Prædikestolen. Jeg antager, at naar den høit-ærede Kultusminister den Gang havde været Kultusminister, havde disse Præster faaet en alvorlig Tilrettevisning, thi jeg tror ikke, at det hører hjemme paa Prædikestolen at prædike om den Slags Ting. De have derimod, naar den ærede Kultusminister nu ikke ogsaa vil gribe ind deri, den samme Ret paa Valgdagen til der at udtale sig, som alle Andre. Men jeg antager, at det er en Misbrug af Prædikestolen, naar man der vil holde politiske Valgprædikener. Det har interesseret mig at se en anden lille Begyndelse i denne Tid fra den ærede Ministers Side, for saa vidt det er rigtigt, hvad vi høre, at der er passeret i de sidste Dage i Studenterforeningen. Det skal glæde mig at erfare, at den ærede Minister ogsaa her lader se, at han vil luge Klinten fra Sveden. Udfaldet af dette er jeg meget spændt paa at se. — Den ærede Minister har erklæret, at han ikke vilde nogen retslig Undersøgelse; men han vilde kun have dem afhørt, som han vidste vilde beedige, hvad der her er Tale om. Det er altfaa en Indrømmelse fra hans Side, at han ikke vilde have en retslig Undersøgelse. Det blev ogsaa sagt af en æret Taler, maaske af den ærede Minister, at han kun har indkaldt Bidner, som have hørt, hvad der er passeret; men jeg vil spørge, hvorledes den ærede Minister kunde vide, hvem der havde hørt det, naar han ikke først havde spurgt derom. At indkalde Bidner, og kun indkalde dem, som have hørt disse Yttringer af Andersen, det tyder paa, at den ærede Minister har spurgt, før han vidste, hvem der havde hørt det, der var Tale om. Jeg skal nu ikke Andet end fremdrage, hvad der dog er det Besentlige i denne Sag, der jo næsten drukner i ganske uvæsentlige, eller dog ikke til denne Sag henhørende Ting, at det, hvorom der her er Spørgsmaal, jo er dette, at Ministeren har, efter — i det Mindste for Udenverdenen — anonyme Angivelser for ham, og efter en Bladartikel straffet den Bedkommende med en alvorlig Frettesættelse, uden at spørge ham selv. Dette er jo Hovedsagen ved det hele Spørgsmaal; Alt, hvad der bagefter er kommet frem derved, at han har ladet optage Forhør, kan dog ikke være det, der har foranlediget den alvorlige Tilrettevisning. Det, som kan forsvare, hvad den ærede Minister har gjort, maa